

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Veit Proovst. Nicolai
Seidelin Poggi's
Jorddefard. Maj 1880.

Ved

Provst og Sognepræst

Nicolai Seidelin Bøgh's

Jordefærd

i

Gamtofte den 22de Maj 1880.

Trykt hos Chr. Karup & Søn i Assens.

I Kirken.

I.

(Af Pastor Tobiasen i Tanderup.)

Naade være med Eder og Fred fra Gud vor Fader
og den Herre Jesus Kristus!

I det jeg som Søn træder frem ved min gamle Faders Baare, har jeg tænkt mig, at der iblandt de Tilstedeværende kunde være dem, som kom i Frygt for, at de nu skulde opholdes med Udbrud af Sorg og Klage. Men der skal ikke lyde nogen Klage ved denne Kiste. Thi vel har jeg ofte seet min gamle Fader bøjet, ja endog dybt bøjet under Livets Møje og Besvær; men jeg har aldrig hørt ham klage; det vilde derfor kun sømne sig daarligt, om vi, hans Børn, i Dag vilde opløfte vor Røst til Klage, fordi Gud har lagt sin Haand paa os. Vistnok skal jeg frit ud tilstaa, at vi ere saare bedrøvede ved denne Kiste; men i vor Sorg ere vi dog glade og rige, rige i Mindet om, hvad vi have ejet i ham, og glade i Haabet, det store Opstandelsens Haab i Kristus Jesus, vor Herre. Og derfor skal ogsaa det Første, som udtales her idag, være et «Gud ske Lov og Tak» for det Levnetsløb, som nu er fuldendt iblandt os, en Lov og Tak til den Herre, som ikke glemmer sine Tjenere, fordi de blive gamle og graa, og som — derpaa er jeg vis — ej

heller har glemt min gamle Fader, men nu fryder og vederkvæger hans Sjæl i Himmerige.

Saa ofte som jeg, navnlig i de senere Aar, har sat mig hen for at tænke over min gamle Faders Væsen og Liv, er min Tanke uvilkaarligt og ligesom af sig selv tilsidst standset ved et Ord, hvormed Apostelen Paulus tiltaler Menigheden i Rom, idet han siger: «Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os Alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa skjænke os alle Ting med ham?» (Rom. 8, 32.) I disse Ord har jeg nemlig fundet udtrykt det, som for mig var et Grundtræk i min Faders Billede. Hans Ungdom faldt, som vi Alle vide, i en Tid, hvor mange Mennesker havde slaaet sig til Ro i en saare fattig Kristendom; og det følger af sig selv, at det i saadanne Tider kan koste en haard og lang Kamp at vinde frem til virkelig Hvile og Fred. Det kan nu være underligt at betænke for os, som kun have kjendt min Fader i de ældre Aar, hvor Alt i ham var blevet Hvile og Fred, at ogsaa hans Hjerte har banket uroligt og søgende i hans Bryst. Men jeg véd, at det er saaledes. Han har haft sin svære Kamp at udkæmpe, fordi hans Hjerte ikke vilde blive stille, forinden han naaede hen og kom til Sæde ved sin Frelasers Fødder. Men, da Gud saa i Naade saa' til hans Strid og hørte hans bange Bøn og gav ham sin eneste Søn, saa blev hans Tro paa Jesus Kristus ogsaa Livstraaden og Nerven i hele hans aandelige Væsen, og Samlivet med Frelseren blev ham en Kilde til et nyt Liv, der gjenmemtrængte, gjenfødte og forklarede ham. Man behøvede ikke

at kjende meget til min gamle Fader for at faa Øje paa, at han af Naturen ikke var anlagt til at være en Handlingens Mand i særlig Forstand. Det kostede ham ofte Overvindelse at handle og gribe ind bestemt og kraftigt, og hans egentlige Tilbøjelighed var meget mere den, at lade Forholdene udvikle sig af sig selv. Men dette, som vel de Fleste ville kalde en Fejl eller Mangel, blev imidlertid under hans Samliv med Gud og Frelseren paa den forunderligste Maade sammensmeltet med og forklaret til en dyb og inderlig Gudhengivenhed, der havde sine Rødder i hans Tro, ja netop i den Tro, at den Fader, som ikke havde negtet ham den store Gave, sin eneste Søn, han vilde ogsaa tilligemed ham give alle andre Ting efter sin Kjærligheds Villie. Og denne Gudhengivenhed har staaet sin Prøve i trange Tider. Mange Gange have Sorger og Bekymringer som en tæt og klam Taage lagt sig over det gamle Hjem derovre. Mange Gange have vi Andre siddet derhjemme og ført bekymret og bedrøvet Tale med hverandre. Han plejede da gjerne at staa og høre til ganske tavs; men saa kunde han bøje sit Hoved saa front og stille og gaa ind i det lille Kammer, hvor vi plejede at finde ham; men jeg troer, at hvis Murene i dette Kammer kunde tale, de saa vilde fortælle om, at i saadanne Øjeblikke gik den gamle Tjener for sin trofaste Herres Aasyn for at vælte al sin Vej paa ham og hos ham øve sig i at sige: «Ske ikke min, men Din Villie!»

Men som han var en gudhengiven, saa var han ogsaa en sanddru Mand i al sin Tale og Færd. Og

kunde det vel være anderledes end at Den, som virkelig i Aanden levede med ham, der er Sandheden, dog selv i nogen Maade maatte blive sand? Vistnok ville Mange have fundet, at der over min gamle Fader kunde være noget Ubevægeligt og Tungt, samt at han var for lidet oplagt til at gaa ind paa fremmed Tanke og Tale; men det Vidnesbyrd ville Alle, som kjendte ham, give ham, at han var sig selv, hvor han stod og færdedes, blandt Høje og Lave, blandt Glade og Bedrøvede. Han hørte ikke til dem, der var fortrolig med Verdens Væsen, og helst troede han Alle vel; men mødte han Usandfærdighed i Tale eller til-løjet, uvederhæftigt Væsen, da blev han med Et saa klarøjet, idet han følte, at han stod overfor Noget, som var hans Natur en Vederstyggelighed; thi i ham selv var der ingen Kroge og i hans Hjerte ingen Svig.

Men som han var en gudhengiven og sanddru Mand, saaledes var han ogsaa et ydmygt og kjærligt Menneske. Og jeg spørger igjen: kunde det være anderledes? Hvis et Menneske virkelig kommer ind paa hver Dag at sætte sig ved sin Frelasers Fødder og bekjende sin Synd, og hver Dag af hans Haand modtager sine Synders naadige Forladelse, saa maa dog Nakken blive bøjet og Øjet tilsidst blive mildt. Thi vel se vi jo Mennesker, som, samtidig med at de ikke kunne finde Udtryk stærke nok til dermed at betegne deres Ringhed overfor Gud, dog endnu bære Hovedet saa højt mellem andre Mennesker, at de næppe der kunne finde nogen Plads, høj nok for dem selv. Men saaledes var det ikke med gamle Fader. Han satte sig visselig langt nede, ogsaa iblandt Mennesker; men paa denne

lave Bænk sad han med det mildeste Sind og med den kærligste Sands til at paaskjønne andre Menneskers Fortrin og Færd. Naar derfor Herren siger: «Der- som Dit Øje er sundt, er hele Dit Legeme lyst» (Mttl. 6, 22), da tør jeg anvende dette Ord paa ham; thi Gud havde givet ham dette sunde, lyse, milde Øje, der seer saa lyst og kærligt paa Alt, og ved hvilket et Men- neskes hele Liv kan blive saa lyst og lifligt. Derfor, kjære Venner, hvad der saa end har været af Sorg og Bekymring, Synd og Brøst i dette Liv — vi kunne dog kun love og prise Gud herfor; thi Gud har været min Fader en trofast Gud, som tilligemed sin eneste Søn gav ham, hvad han havde behov for at føre et lyst og rigt Menneskeliv paa denne Jord.

I 23 Aar var min gamle Fader Præst i denne Menighed. Men jeg skal saa meget mindre indlade mig paa at veje eller prøve hans Gjerning som Præst, da hans Liv ogsaa i denne Henseende ligger aabent for Alle paa disse Steder. Kun dette vil jeg spørge Eder om, I Mænd og Kvinder af Gamtofte Menighed: naar I i tidligere Dage, Aar efter andet, Søndag efter Søndag, hørte den gamle Præst med enfoldige Ord for- kynde den enfoldige Sandhed om Synd og om Naade, havde I da ikke et levende Indtryk af, at han talte, fordi han troede, ja, at han var rede til med sin Per- sonlighed, med sit Liv, at staa inde for Sandheden af, hvad han forkyndte? Og, naar det maaske kunde forekomme En og Anden, at det i for høj en Grad var den samme Tale, der lød fra ham, følte I saa dog ikke tillige, at denne Tale hver Gang blev ny og ung i ham selv, netop fordi det, hvorpaa den gik ud, ikke

var Noget, der laa dødt hos ham og kun blev anvendt til Forkyndelsen om Søndagen, men tværtimod var ham Sandhed til Liv og Salighed, hvoraf han selv daglig øste til Behov for sin egen Sjæl? Naar I derfor kom til ham i hans Præstegaard eller hørte om hans Færd paa de søgne Dage, erfarede og hørte I da ikke, at han paa disse var den Samme som om Søndagen, nemlig den gamle, ærlige Præst; hørte I ikke, at han var ydmyg i de glade og taalmodig i de onde Dage, uegenlyttig og redelig i hele sin Færd? — Nu er han bleven tavs iblandt Eder, og derfor bringer jeg Eder en sidste Hilsen og Tak fra ham. Han var glad i og ved denne Menighed og prisede det ofte som en naadig Styrelse, at Gud havde ført hans Vej her hen til Eder. Nu beder jeg Eder, at I ville bevare Eders gamle Præst i en venlig Ihukommelse, men, kjære Venner, fremfor Alt, at I ville bevare det gamle Evangelium, som han forkyndte Eder; thi det er Sandhed til Salighed, og i ham var det helt blevet Sandhed. I Ly af dette velsignede Evangelium sov han ogsaa ind, stille og fredeligt, som han havde levet iblandt Eder.

Der kunde endnu være mangan en Hilsen og Tak at bringe, baade til Kirkens og Skolens Lærere i dette Sogn og i den videre Kreds, til de tro og kjærlige Mennesker, der som Tyende tjente i hans Gaard, og til Slægt og Venner; men jeg maa standse. Og derfor vender jeg mig til Dig selv, min gamle, trofaste Fader, og byder Dig Farvel i Jesu Kristi Navn. Mange, mange kjærlige Tanker følge Dig, dog først og sidst fra Din Hustru og Dine Børn. Og her ved din Baare

skal jeg love Dig det : vi, Dine Børn, skulle i Kjærlighed slaae Kreds om vor elskede, gamle Moder, om hende, der aldrig blev gammel i Dine Øjne, fordi hun var Din Alderdoms Kjærlighed, som hun havde været Din Ungdoms. Vi ville selv stræbe at leve saaledes, at vi ikke skulle gjøre Dit ærlige og retskafne Navn Skam; og vi skulle arbejde paa ved Guds Naade at voxe og forfremmes i den Tro, som var Dit Livs Kraft og Dit Livs Lys, Troen paa, at «Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os Alle, at han ogsaa vil skjænke os alle andre Ting med ham.»

Saa lyser jeg Fred over Dit Støv og Velsignelse over Dit Minde! Amen!

II.

(Af Pastor Schaldemose i Assens.)

Naade og Fred fra Gud, vor Fader ved vor Herre Jesum Christum, være med os Alle!

Naar ogsaa jeg ønsker at udtale et kort Farvel til vor elskelige og hæderlige Hedengangne, ved hvis Død Mange udbrøde med Frelserens Ord, da Budskabet om Lazari Død bragtes ham: «Vor Ven sover»; da vil jeg minde om Davids Ord (Ps. 73, 28): Det er mig godt, jeg holder mig nær til Gud,

derfor sætter jeg mit Haab paa den Herre, Herre, at fortælle alle dine Gjerninger.

Fra den Dag vor Hedengangne første Gang fremtraadte i denne Menighed, har jeg staaet ikke blot som hans nærmeste Nabo, men i mangt et inderligt Livsforhold, Venskabs- og Embedsforhold til ham, og stedse ere de Følelser mere og mere begrundede i min Sjæl, der nu lade mig med Vemod sige: Vor Ven sover. — Det er en Række af Aar siden Han, hvis Ungdom og første Manddoms Aar henrandt paa andre Steder, tiltraadte sin Gjerning i denne Menighed og siden han overtog Provsteembedets vigtige Kald i dette Herred; men Alle vide vi, hvorledes han snart blev hjemme hersteds, hvorledes han stedse knyttede Flere og Flere til sig med Venskabs stærke Baand. Hans Tanke var ej den lette, men dyb Alvor gik gjennem hans hele Væsen: med al sin Styrke stræbte han at varetage sit betroede Embede. Han var Guds Ords troende Forkynder i et længere Tidsrum af Dage, end det forundes de Fleste at virke i. Han var sin Herres Tjener gjennem al sin Idræt, hos sin Herre og Fader søgte han sin Styrke, og — den bøjedes derfor ej af Modgang, den svandt ikke bort under mange og tunge Sorger og Bekymringer, hvormed hans, ham saa kjære og inderlig elskede, Familie i meget høj Grad er bleven hjemsøgt. Hans Væsen var Malm o: Troens og Kjærlighedens Malm, der taaler Alt, bærer Alt. Tidsstrømmene rullede hen over ham, de rokkede Meget, hvorved hans Sjæl hang, de borttog stundom det, der var hans Hjerte kjært, og mangen en tung Prøvelse har udæsket hans Troes Styrke; men Freden,

Tilliden, Haabet formaaede de ikke at borttage af hans Bryst; derfor blev han aldrig kold for Verden og dens Glæder; thi Tilliden til den Herre, Herre, der leder Alt til det Bedste, boede fast i hans Bryst. Det Tomme og Forfængelige var ham en Vederstyggelighed, han var en Hader af al Forstillelse. Som Tilsynsmand mindedes han vel Apostelens Ord: «Værer ikke lunkne i Eders Iver»; men Hensynsfuldhed og Mildhed sluttede sig dertil, Kjærlighed boede i hans Bryst varm og inderlig til den Hjord, Herren havde betroet ham. — Sognemænd i denne Menighed! Medbrødre og Medtjenere i dette Provsti, i hvis Midte han har virket, indtil han segnede under Alderdommens Vægt, i hvis Vel han fandt sin Glæde, i hvis Ve han fornå sine Sorger, o, I vide Alle vel, at hjertelig Deltagelse aldrig var fremmed for hans Sjæl, I kjendte ham som den redelige, aftid velvillige Mand, og med Taknemmelighed ville I bevare hans Minde, indtil Gjenforeningens Stund samler os Alle.

Saa hvil da i Fred, Dine Gjæringer følge Dig! I Tro og Kjærlighed har Du vandret og virket iblandt os! Dit Minde skal bevares i venlig Erindring i denne Menighed; i Din hele kirkelige Virkekreds, som det bevares i kjærlig og dyrebar Erindring i Din dybt sørgende Enkes, Børns og mange Venners Hjerter!

Og saa «Farvel» i vor Herres Jesu Navn til Dig, Du hæderlige, elskelige Hedengangne! Vor Herres Jesu Christi Trøst være i vore Hjerter! Hans Rige samle os tilsidst Alle der, hvor Herrens Venner ingensinde mødes skal for sidste Gang! Amen!

(Af Pastor Føg i Skydebjerg.)

Naar jeg staar her frem i denne Stund, da er det for at sige et Farvel, et Farvel først og fremfor Alt fra os Alle, der vare hans Medarbejdere i Kirke og Skole, hvis Foresatte han var, og til dette Farvel skal føjes en Tak; thi han var en Mand med et venligt og kjærligt Sind, altid rede til at hjælpe med Raad og Daad, og Sandhed og Ret havde ingen trofastere Ven og Støtte, end han var.

Dernæst vil jeg gjerne sige min kjære Frænde et Farvel og Tak for de mange Aars Venskab, hvormed han altid kom mig i Møde.

Naar vi staa ved Enden af et Menneskeliv og se tilbage paa den Vej, ad hvilken vi have vandret større eller mindre Dele sammen med Den, som er død, da stiger det ene Minde frem efter det andet, tidt Minder, ved hvilke vi gjerne dvæle med vor Tanke, stundom ogsaa af en anden Art. Ogsaa her kommer hos mig det ene Minde frem efter det andet; men alle mine Minder om ham ere venlige, fra den første Gang vi mødtes, da den unge Mand søgte Skoledrengen op i hans lille Kammer, og indtil den Stund, da vi sidste Gang sagde Farvel til hinanden.

Jeg var en af de Første, der som Gjæst traadte ind i det Hjem, hvortil han kort forud havde ført sin unge Hustru, og hvor jeg hilsedes Velkommen af dem paa den Maade, som de Allerfleste her nok kjende. Jeg kom der jævnlig i de følgende Aar

og dvælede der flere eller færre Dage ad Gangen. Jo mer jeg kom og gik, des mer forstod og følte jeg, at dette var et velsignet Hjem, og jeg takker for de lykkelige Dage, som jeg har tilbragt i dets stille, hyggelige Kreds. Aarene randt — Vejene skiltes — da mødtes vi atter efter lange Tider; og da jeg traadte ind i den gamle Præstegaard dernede, ja, da fandt jeg Meget anderledes — tunge Skyer vare gaaede hen over det kjære Hjem, tunge Uvejrsskyer hang endnu over det; men Et var ikke forandret: de trofaste Hjærter's Glæde ved hinanden, det milde, kjærlige, deltagende Sind; — og da forstod jeg, at det, der bevarede Hjemmets Lykke, var Fred og Kjærlighed, var den urokkelige Tro paa, at Alt staar i Gud Faders Haand.

«Fader kunde ikke have baaret det, om Moder først var gaaet bort», sagde et af Børnene til mig for nogle Dage siden. Jeg siger det her; thi det støtter, hvad der nys blev sagt, at deres Kjærlighed til hinanden voxede, alt som Aarene gik; og nu har jo Gud gjort det saa godt og kaldet ham først. Hun er tilbage med sit Savn; men det, der støtter og trøster hende over alt Andet, er det visse Haab, at hun, naar Timen kommer, skal samles med sin Husbond i det Hjem, som er beredt for alle dem, der vandrede did i Jesu Christi Tro. Amen!

Ved Graven.

(Af Pastor Obelitz i Allerup.)

Kjærlighed fra Gud
 Er det store Bud,
 Er det Eneste, jeg véd!
 Bliv i Kjærlighed,
 Og du har Guds Fred,
 Thi Gud selv er Kjærlighed!

Jeg véd ikke noget Ord, der saa fuldt og sandt som dette giver mig Billedet af min kjære, gamle Fader — og især de Ord:

Kjærlighed fra Gud
 Er det Eneste, jeg véd!

Ja, Guds Kjærlighed, den var hans Livs Maal og hans Livs Fylde. Der blev sagt før inde i Kirken, at han blev født i en trosfattig Tid, hvor Kristendommen kun var afbleget og mat, og dog har jeg truffet Faa, maaske Ingen af den gamle Slægt med saa varm og saa levende en Kristustro, en Tro paa Guds Kjærlighed aabenbaret i Kristus Jesus, en saa sikker Forvisning om, at «der er ikke noget andet Navn givet under Himlen, i hvilket vi kunne werde frelste, end Jesu Christi Navnet»; hele hans Gudsforhold var baaret af denne Tro paa Guds Kjærlighed. Selv om hans Vidnesbyrd var enfoldigt og jævnt, den gav det dog altid en stærk Varme og Inderlighed, en Kraft for hver Den, der har et opladt Øre og et opladt Hjærte for Guds Riges Sag. Og i alle de store

Spørgsmaal, som Guds Aabenbaring fremdrager for os, ja, der hvilede han altid ved Troen paa Guds Kjærlighed; og i alle de Spørgsmaal i den hellige Skrift, som ere et Kors for vor Tanke, dér blev han staaende ved det Samme. Jeg har ofte i Samtale med ham drøftet det Spørgsmaal, om der er en evig Fordømmelse, eller om Guds Naade tilsidst vinder Sejr med Alle; det var da saa betegnende for ham, for hans dybe Syn paa Kjærlighed, at han ikke kunde se det anderledes, end at Guds Kjærlighed er en saadan Magt, at intet Menneske-Hjærte kan blive ved, blive ved i al Evighed at imodstaa den. Ja, Guds Kjærlighed bar ham, og prægede ham i Stort og i Smaat heroppe i Guds Hus og derude paa Vejene. Jeg har aldrig sét Nogen staa deroppe ved Døbefonten med saa megen Kjærlighed i Øjet, som han; man folte det saa stærkt, hvor gjenstrængt han var af, at det var ham selv, den levende, nærværende Herre Jesus Kristus, som gennem ham tog det lille Barn i sin Kjærligheds Favn. Jeg har aldrig sét Nogen staa deroppe ved Nadverbordet og uddele Kjærlighedsgaven med saa mildt og saa velsignet et Udtryk, som han.

Kjærlighed fra Gud

Er det Eneste, jeg véd!

og var det Eneste, han vilde; men derfor blev han netop, som der stod i Sangen, vi sang før derinde:

saa lille,

Saa ydmyg i sin Dom!

Den, der kun vil det Allerstørste, han bliver ydmyg, han bliver lille, og han bliver fri; thi Kjærlighed er den Magt, der allermest frigjør. Men fordi han

kun vidste og kun vilde den, derfor blev han saa ofte ikke forstaaet; de Fleste af os have saa mange andre Maal, baade indadtil og udadtil, og saa har man saa svært ved at forstaa Den, som kun har det ene Maal. Men, Gud være lovet, han er dog bleven forstaaet af saare, saare Mange, derom vidner jo ogsaa den store Skare i Dag. Og ikke sandt, Venner, naar vi nu her ved hans Grav skulle bringe ham det sidste Farvel, maa det saa ikke blive en varm Tak fra alle Os, som have forstaaet ham og have elsket ham? O, jeg har saa Mange, jeg skal sige ham Tak fra. Først fra vor egen Moder, sige ham en varm Tak for den trofaste Kjærlighed, der aldrig faldt af, nej, der blev stærkere og varmere, som Aarene gik; sige ham Tak for det Ægteskab, som blev, hvad et sandt, kristent Ægteskab skal være; ja, hun sidder nu derhjemme og siger Gud og siger ham Tak for, at han fik Naade til at bringe hende Guds Rige mange, mange Trin nærmere. — Og jeg har en Tak at bringe fra hans store Børneflokk. Jeg har hørt det udtalt i Dag, som ogsaa ofte før, at det er en stor Velsignelse, at Ingen af os blandt saa Mange — hvor tunge, tunge Kors ogsaa Enkelte af os have faaet at bære — er kommen bort fra Guds Veje, at der er Ingen af os, uden at vi jo ville alt det Bedste og alt det Dybeste her i Livet. Først skal Vorherre have Tak derfor; men saa skal ogsaa han, vor milde, gamle Fader, have Tak i sin Grav. Han har forstaaet den store Kunst at skifte lige mellem Tugt og mellem Kjærlighed, han har haft den store Gave: at bevare og udvikle Ejendommeligheden hos hvert af sine Børn, saadan at Guds-Tanken,

Guds-Billedet, rigtig klart traadte frem hos hvert af dem. — Og jeg skal bringe ham en Tak fra os, der kom som Fremmede til hans Hus og fik Del i hans Kjærlighed og bleve hans Børn i saadant Maal, at vi altid følte, at vi vare som hans Egne. — Og jeg skal bringe ham en Tak fra den store Vennekreds, som han aabnede sit gjæstfrie Hus for dernede i den gamle Præstegaard, og som Alle maa have følt den Kjærlighed og den Fred, der mødte hver En, som kom ind under det Tag. — Og saa har jeg en Tak at bringe fra tre unge Præster, som han har været den første Vejleder for i Præstegjerningen, vi, som bleve hans Medhjælpere her i Menigheden. Alderdommen tærede jo paa ham i de sidste Aar, men jeg var selv den Første i Rækken, og derfor har jeg vel ogsaa Mest at bringe ham Tak for. Hvor Meget jeg har lært siden, det føler jeg dog klart: det Bedste i min Gjerning — om der ellers er Noget, Vorherre kan bruge — det har han været til rig Velsignelse for, og derfor skal han have Tak i sin Grav, jeg skal aldrig, aldrig glemme det! — Og saa har jeg en Tak at bringe fra hans Menighed her. Det er jo Noget, som altid er Skik og Brug, at der ved en Præsts Død eller Bortrejse bringes ham en Tak fra Menigheden; saa ofte er det desværre kun tomme Ord, men her tør jeg nok sige, at Hjærtet er med; jeg følte det saa klart deroppe i Kirken i Formiddags, da Menigheden af sig selv gik og pyntede og smykkede den til Mindefest for sin gamle Præst, jeg kunde se det paa alle de milde Øjne, og jeg har følt det saa tidt, medens jeg var Præst her i Menigheden,

hørt det saa ofte af Gamle og Unge, hvor elsket han var.

Men naar vi sige ham Tak, saa lad det ikke blot være for denne enkelte Time og ved denne Grav. En Tænker har sagt: «Et godt Exempel er en Klokke, der ringer til Kirke.» Kirkeklokken deroppe bliver jo ved at lyde hen over hans Grav, men hans Livs Exempel have vi ikke mere iblandt os; lad saa Minde om ham og Tanken paa ham blive saadan en velsignet, god Kirkeklokke, der kalder paa os og drager os mod Gud og mod hans Rige, nu da han selv har fundet «Livets Ædelsten» i fuldeste Maal. Ja, Gud give ham som Naadelønnen at leve fuldt og helt i Guds Kjærlighed, at stige i Guds Herlighed fra Klarhed til Klarhed!

Amen i Jesu velsignede Navn!

Mel. Nu hviler Mark og Engc.

Lad milde Taarer rinde,
 men ikke Øjet blinde
 for Julestjernens Fred!
 Lad Savnet sagte sukke,
 men ikke Læben lukke
 for Lovsang om Guds Kjærlighed!

Den Lovsang vil vi sjunge,
 thi alle Fugles Tunge
 har ej en Sang saa skjøn:
 «Saa elsked Gud sin Verden,
 at Han til Frelser gav den
 sin egen elskelige Søn!»

Den Lovsang var hans Glæde,
 hvem vi til Jorden stede,
 den rørtes i hans Bryst;
 just den, som paa det Sidste,
 for Øjet skulde briste,
 omtøned ham med Pintse-Rost.

Den gjorde ham saa stille,
den gjorde ham saa lille,
saa ydmyg i sin Dom;
og under mangen Kvide
den gav ham Kraft at stride
taalmodig glad og hjertensfrom.

Lad da kun Jorden gjemme
det Støv, som der har hjemme, —
han selv gik ind til Fred!
Thi Hver, som tror paa Sønnen
og favner Ham i Bønnen,
har Herren selv beredet Sted.

CHR. RICHARDT.

Saa mildt han fik sit Rejsebud,
 Da Pintsens Glans i Vaaren blinked,
 Og tro paa Posten holdt han ud,
 Til Herren ad sin Tjener vinked;
 Saa lagde han sig from og træt,
 Med Olien brugt i Livets Lampe,
 Og gav da ud sit Aandedræt
 Foruden Angst og uden Kampe.

Han ménte aldrig, han var stor,
 Men var det dog i Troens Naade,
 Og ydmygt traadte han sit Spor
 Med Præg deraf i Fryd og Vaade;
 Saa varmt, saa kjærligt var hans Sind,
 Det lyste fra hans skjønne Øje,
 Og det har ogsaa lyst ham ind
 For Naadens Trone i det Høje.

Han gik sin Vej saa jævn og sand
 I Kamp for Det, hvorpaa han troede,
 Og som en ærlig Præstemand
 Han trygt i Kirkens Skygge boede;

Han havde i sin hele Færd
 Sin egen Mesters ægte Stempel
 Og virked overalt især
 Ved rent og elskeligt Exempel.

Men var han stærk i Bøn og Tro,
 Saa var han ogsaa stærk i Glæde,
 Og frit og hjerteligt han lo,
 Hvor Munterheden var tilstede;
 Hvor ofte sprudled hans Gemyt
 I Vennekredsens lune Hygge!
 Og hvor hans Hjerte dog har nydt
 Hjemlivets glade, stille Lykke!

Saa greb han og med aaben Sans,
 Hvad rige Aander tidt ham bragte,
 Og var det engang blevet hans,
 Et oprømt Liv det i ham vakte;
 Hvad Kirkens Læremestre skrev
 Og Verdenskrøniken fortalte,
 Og Alt, der Tidens Hjulværk drev,
 Saa levende ham til sig kaldte. —

Nu er der trangt i Hjemmets Favn,
 Endskjøndt de sørge dér saa stille
 Om Moder med det dybe Savn
 I sine Øjne hjertemilde;
 Nu er der tomt, hvor han gik om
 Og delte med dem Sorg og Glæder;
 Men Mindets lyse Engel kom
 Og tog hans Plads paa alle Steder.

Og i sin egen Kirkes Ly
Med Udsigt over Mark og Skove
Trygt i sin kjære Kirkeby
Han nu til Morgnens Stund skal sove.
Hvert Træ, som i hans Have staar,
Hver Plet skal Minder om ham bære,
Og i hans gamle Præstegaard
Hans Minde skal velsignet være.

Naar højt i Sky Guds egen Søn
Fra Graven kalder frem de Døde,
Saa mild som her, forklaret, skjøn,
Han kommer aabent os imøde;
Da foldes ud en Hjerteflor
Saa skjøn, som Ingen kan udsige,
Og Hvad vi elsked højt paa Jord,
Skal evigt elskes i Guds Rige.

NICOLAJ BØGH.

Rom den 28de Maj 1880.

